სახალხო ფურცელი

სურათებიანი დამატება

გაზეთის № 686

დამატების № 123

შაბათი, 1 ოქტომბერი 1916 წ.

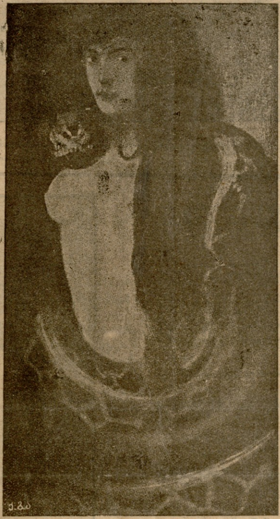

ცოდვა, სურათი შტუკისა.

სიცოცხლის საგალობელი

კვალად ივრისას ვსჭვრეტ მიდამოებს—
სალამი შენდა, ტკბილო სიცოცხლევ!
აქ მწუხარება ვეღარა მპოვებს,
აქ მე დარდს მოვკლავ და სიკვდილსა ვძლევ...
სალამი შენდა, ტკბილო სიცოცხლევ!
სალამი შენდა, ტკბილო სიცოცხლევ!

—

ივრის ნაპირთა გაღმა-გამოღმა—
სატრფოს თვალები—ყვავილნი მჭვრეტენ;
გადამავიწყეს მუდმივი ბოღმა
და სამოთხესაც გადამიწყვეტენ.
ცხოვრებისაგან ნაცრემლი თვალი
ნაზის ამბორით შემიშრო სიო,
და ზეციური შემონათვალი
მითხრა შრიალით მწვანე მსოფლიომ...

—

მოვწყდი იმ ყოვლად შევზაგამომლევ
წარსულს, მწუხარე ღრუბლებს რო მფენდა
და შენ მოგმართე, ტკბილო სიცოცხლევ,
სალამი შენდა! სალამი შენდა!

ი. მჭედლიშვილი.

განწირულნი

(Notati homines)

დრამა 4 მოქმედებად

(შემდეგი *)

ვახტ. არ მაპატია, არ მაპატია! ა-ა-ახ! (მოწყვეტილი ჩაე-
დება სავარძელში).

თამარ. (შეშინებული მივარდება) ვახტანგ, ჩემო კარგო!

ვახტ. (შეკრთება) ა-ა? თამარ შენა?

თამარ. მე ვარ, მე ვარ ჩემო კარგო! რა დაგმართ...
რა მოგივიდა?!! დამშვიდდი, როგორ არ გრცხვენია?
ისე შეუპოვარი, ძლიერი მინახავხარ... აგრე უნდა?

ვახტ. დიახ, დიახ! შეუპოვარი... ხა! ხა! ხა! (მწარე...
ახლა?

თამარ. ვახტანგ, ჩემო სულის დგმავ! დამარცხდი?...
უყოთ?! ჯანიც გავარდნიათ. სჩანს, ისინი შენი ღირსი არ ყოფილან.
ვინც სურთ ის აარჩიონ... თუ გინდა წავიდეთ, მოვშორდეთ აქაუ-
რობას... განა ღირს? მე ხომ გიყვარვარ ა? სთქვი-ი-ი!

ვახტ. თამარ, ჩემო თამარ! ახლა მარტო შენ დამრჩი. შენა
ხარ ჩემი ყველაფერი: სახელი, პატიოსნება წამართვა... წამართვა იმ
უსინიდისომ (გაჩუმდება), ოხ, თამარ რა ბედნიერი ვარ, რომ შენ იქ

*) იხ. სურათებიანი დამატება № 122.

ომის სურათები

სანიტარებს გაჰყავთ დაჭრილები ბრძოლის ველიდამ.

არ იყავი: ეს ყრუ, მუნჯი, სულელი ბრბო, როგორის ხალისით, სასტიკით სტვენდა, რა აღფრთოვანებით ისმენდა ჩემს გინებას... შალვას... შალვას სიტყვებს.

თამარ. განა შალვამ ილაპარაკა?

ვახტ. ყველაფერი იმან მიყო: მომსპო, გამაბიაბრუა და, ახლა ჩ. თავის წართმევასაც აპირობს.

თამარ. (ალერსით) მერე შენ რას აპირებ? მისცემ განა? ჩემო ძოგრ, ჩ. ..ისაყვარელო. (ვახტანგი უცებ შეკრთება.) რა იყო? რამ აგაშინა? ისევ შენთანა ვარ ჩემო ჯიუტო და ვერავინ ვერ წაგართმევს შენს თამარს.

ვახტ. მართლა? მეტი არაფერი მინდა, მხოლოდ შენ, შენ მყავდე... თამარ იცი შალვა რად მდევნის?

თამარ. ვიცი, ვიცი ჩემო კარგო: მებრალება, მაგრამ შენ მიყვარხარ და ამიტომაც გაპატიე ყველაფერი.

ვახტ. ყველაფერი? (უცებ) თამარ, შალვა დამემუქრა: ერთმანეთს დაგაშორებთო. თამარ, ეს შეიძლება?

თამარ. ჩემო სიცოცხლევ! განა ეჭვი გებადება? გაჩუმდი! არასოდეს არ გაიმეორო ასეთი რამ, თორემ გავჯავრდები.

ვახტ. შენ შალვას თურმე... ჰყვარებიხარ.

თამარ. ეს მისი საქმეა ჩემო კარგო. მე კი შენ მიყვარხარ. ეს ხომ ჩვენი საქმეა?

ვახტ. დიახ, დიახ! ჩვენი საქმე

თამარ. (ალერსით) შენ არ გიპასუხნია?

ვახტ. არა ჩემო კარგო. (დარცხვენით) მე... მე ვერ მოვითმინე... ვერ ავიტანე და...

თამარ. შენიანმა?

ვახტ. გიორგი გავიდა, მაგრამ არ ვიცი რა ქნა!

თამარ. მაშ ჯერ კიდევ საიმედოა!!?

ვახტ. რა ვიცი. (თანდათან მშვიდდება) გიორგი საშინლად გაბზებული იყო. „მეც მიდევს წილი შენ დამცირებაში და ყველაფემევე უნდა გამოვასწოროვო". მაგრამ არ დამიცდია... შენსკენ ავიქეცი... გზაში მგონია ქეთო შემხვდა. აქ ხომ არ ყოფილა?

თამარ. იყო.

ვახტ. მგონია დამიძახა მაგრამ (შორიდან მოისმის ხალხის გუგუნი) ჩუ! თამარ გესმის? ჩემს დამარცხებას დღესასწაულობენ! (გუგუნი. თანდათან ახლოვდება ისმის ტაშის ხმა) ყველაფერი გათავდა... (ღელავს) გიორგი მაინც სად დაიკარგა ამდენი ხანი?

თამარ. ნუ ჰღელდები ვახტანგ! დამშვიდდი, გეედრები. (ხალხის გუგუნი უფრო ახლოვდება. ვახტანგი მივარდება ფანჯარას და ხარბად მისჩერებია ქუჩას. თამარიც მივა.)

ვახტ. მიდიან... აქ უნდა გაიარონ! უგუნურებო! ბრიყვებო! იღრიალეთ, იღრიალეთ, რამდენიც გინდათ...

ხალხის ხმა. გაუმარჯოს... ვაშა-ა-ა!

ვახტ. წყეულიმც იყავით ყველანი... ჩემი სიკვდილი გიხარიანთ? მაგრამ მე ცოცხალი ვარ... არ მომკვდარვარ... თქვენ ვერ მოესწრე-

ხალხის ხმა. ვაშა გიორგის! გაუმარჯოს გიორგის!

ერზინჯანის ტიპები. ბერძნის მღვდელი.

ნახ. ხ. მუსაევისა.

ვახტ. (გაოცებული) თამარ! რა სთქვეს? გაიგონე? (კიდევ ვაშა).

ხალხის ხმა. ძი ირს შალვა! ძა-ი-რს!!

თამარ. ხომ გესმის? ძირს შალვაო! ხომ გაიგონე?

ვახტ. ლამის, ჭკუიდან შევიშალო, თამარ! სად დაიკარგა გიორგი?!

ხმები ფანჯარასთან. გაუმარჯოს ვახტანგს! ვა-შა-ა! სიცოცხლე ვახტანგს. სიმღერა ყმაწვილებო!

გიორ. (კულისებში) მეგობრებო! ხედავთ: ეგერ ვახტანგი ფანჯარასთან?! გაუმარჯოს! (მხურვალე ტაში და ვაშა).

ვახტ. (ძალა გამოლეული ფანჯარას მიეყრდნობა და ხალხს თავს უკრავს. ისმის სიმღერა, ტაშის ცემა, ვაშა და ხალხი გუგუნით თან ..ა თან შორდება ვახტანგის ფანჯარას.)

გიორგი. (შემორბის გაწითლებული) უჰ! ძლივს არ დავახწიე თავი? მომილოცავს, ჩემო მეგობრებო, სრული გამარჯვება.

თამარ. (მივარდება გიორგის და გადაეხვევა) ჩემო გიორგი! შენი ჭირიმე.

ნებადართულია

ქართვ. მსროლ. ბატ. ჯ. კ.
ვის. ზაალ. სამადალაშვილი
(უკვალოდ დაიკარგა).

კოსტ. შევარდენაძე
(გერმანიაში ტყვედ).

პრაპ. ანტ. ნიკ. საბაევი
(გარდ. გერ. ფრ.)

პოდპ. ვას. დომ. იმნაძე
(მოკლულია).

გიორ. მოიცა, მოიცა! ვახტანგი გვხედავს. (კოცნის ხელზე).

ვახტ. რა იყო, რა მოხდა ისეთი? როგორ?

გიორგი. როგორ?! როგორ და კარგად! ეხ, რა სეირს დააკლდით ორივე? (ვახტანგს) არა, რაღა მაინც და მაინც მაშინ მოკურცხლე, შე დალოცვილო, როცა მე გავედი სალაპარაკოდ?

ვახტ. მაშ არ დაიჯერეს?

გიორ. დაიჯერეს რომელია, ადამიანო! ისეთი სიტყვა წარმოვსთქვი, ისეთი, რომ აქამდი სულ ხელით მოვყავდით. გახლავართ ბიჭი! თქვენ ვინ გგონივართ?

თამარ. (მხიარულად) ჩემო გიორგი!

გიორ. ი-ი-ი! ჩემო გიორგი!

ვახტ. (დამშვიდებული) გმადლობ, გიორგი! სამაგიეროს ვერ გადაგიხდი ვერასოდეს.

გიორ. ჰმ! ოღონდაც!

ვახტ. ყველაფერი კარგი, მაგრამ რა სთქვი ისეთი?

გიორ. რა ვსთქვი? მერა ვიცი... არ მახსოვს! ის კი მახსოვს, რომ შალვას სურათის ფული მივახალე. ამან დიდი ეფექტი მოახდინა.

ვახტ. ო-ოხ! რომ იცოდე, რა გამოვიარე! გიჟივით გავრბოდი, ფეხქვეშ ნიადაგს ვერ ვგრძნობდი და თითქოს ცაც თავზე მეცემა მეთქი. (უცებ) შენ დარწმუნებული ხარ, რომ ხალხს არ სჯერა შალვასი?

გიორ. მაშინ მე კი არა, შალვას მოიყვანდნენ აქამდი. დანამდვილებით შემიძლია ვსთქვა, რომ მისი ერთი სიტყვაც არ სჯერა ხალხს. ამის საბუთს ხვალინდელი დღე მოგვცემს. არა, გულზე უფრო იმან გამხეთქა, რომ იმ ყვავმა, ჩემი დახატული სურათი შენს საწინააღმდეგოდ იხმარა. აი თურმე რისთვის გამოფინა სურათი!! სად არის ერთი კარგი ჯოხი ზურგზე?!!!

ვახტ. ღმერთმა მიხსნა.

გიორ. ღმერთს შენთვის სცალია სწორედ! მე, მე, მე გიხსენი!

ვახტ. მართალია, მართალი, ჩემო მეგობარო!

თამარ. დღეს ნადიმს ვმართავთ: თქვენ ხომ არაფერი გექნებათ საწინააღმდეგო? დაუძახეთ თქვენ ვისაც გინდათ, მეც ვინც მინდა, იმას მოვიწვევ! (ეშმაკურად).

ვახტ. როგორც შენ გინდოდეს, ჩემო კარგო.

გიორ. ჩინებული აზრია, გენაცვალე! (ვახტანგს) რომ ასე ტკბილად ვემუსაიფები შენს ცოლს, ცუდი არაფერი იფიქრო.

თამარ. (თითით დაემუქრება) ჩუმად, თორემ (უცებ აკოცებს გიორგის.)

გიორ. შეგეშალა თამარ! მე გიორგი ვარ!

თამარ. ვიცი, ვიცი, მაგრამ ჩემს მადლობას სხვაგვარ ვერ გამოვხატავ. (გადის).

გიორ. (მხიარულად ვახტანგს) ეხ! ნეტავი შენ! აგერ, აგერ მეც შემიყვარდება ცოლები... ოღონდ სხვისი.

ვახტ. (როგორც გავა თამარი, გიორგის სტაცებს ხელს) მერე არ გინახავს შალვა?

გიორ. არა! რა იყო?

ვახტ. ჩემი ტანჯვა, ჯერ კიდევ არ გათავებულა გიორგი!

გიორ. რაშია საქმე?

ვახტ. მეშინია, გიორგი! შალვასი მეშინია! ჩემი სული უჭირავს ხელში და ახჩობს... გესმის? შეუბრალებლად, სასტიკად ახჩობს. შენ გგონია, მაპატიებს, დღევანდელ დამარცხებას?

გიორ. ნუ გაპატიებს თუ უნდა!

ვახტ. შენ არ იცნობ იმას, გიორგი! არ იცი, რა ჯიუტი, დაჟინებული და თან რა ნებისყოფის პატრონია. იგი ცდილობს ახლაც კი სამაგიეროს გადახდას. მე არ ვხუმრობ, გიორგი: მისი მეშინია.

გიორ. მაკვირვებ, ღმერთმანი: როგორ უნდა გადაგიხადოს სამაგიერო? თამარს შენ უყვარხარ; არჩევნებში.

ვახტ. (აწყვეტინებს) ყველაფერი მოსალოდნელია, ყველაფერი, ჩემო კარგო. (შეშინებული) რა ვქნა მაშინ, რომ იმან თამარი დაარწმუნოს?

გიორ. კარგი, თუ ძმა ხარ: სული და გული ნუ შემიწუხე! შენი ცოლის ხასიათი მე უნდა გასწავლო? ეხ! შე ჭმართლაც გიჟდები, მგონია. (მოუთმენლად) დაანებე თავი სისულელეს და მე წამომყევი.

ვახტ. საითკენ?

გიორ. საითკენაც ხალხი წავიდა. ეჩვენე, გაერიე ხალხში. ეს საჭიროა. მერე თამარს სტუმრებიც მოვუგროვოთ. აბა ჩქარა! ნუ იცი ყველაფერში ყოყმანი. შეინძერი, რაღა!

ვახტ. ჰა, მოვდივარ, მოვდივარ! ნუ დამახჩე. (გადიან).

თამარ. საძაგლები: ორივე წასულა. (მივა ფანჯარასთან და ქუჩაში გადასძახებს) უი! მალე მაინც დაბრუნდით! (სიცილით.) მე მარტო მეშინიან.

გიორგის ხმა. ახლავე დავბრუნდებით. სტუმრებსაც მოგიყვანთ. (თამარი ხელს უქნევს ორივეს. როცა გამობრუნდება თამარი, დაინახავს კარებთან შალვას.)

შალვა. (მოწიწებით) მაპატიეთ, თამარ, რომ ნებადაურთველ დავარღვიე თქვენი მყუდროება.

თამარ. (ზიზღით, თან გულმოსული) მე მგონია, ნებადართულადაც აქ თქვენ ფეხი არ უნდა შემოგედგათ.

შალვა. შეიძლება, მაგრამ ვერ მოვითმინე: ჩემს მდგომარეობაში მყოფი ადამიანი, ზრდილობის კანონებს ხშირად არღვევს და ყოველგვარი შემთხვევით სარგებლობას სცდილობს. იგი მზადაა ყველაფერი ჩაიდინოს, ოღონდ.

თამარ. აქ ქალაქის მოედანი ხომ არ გგონიათ?

შალვა. ვხვდები თქვენს დაცინვას თავდახრილი და პატიებას გთხოვთ ქალი და ისიც თქვენებრ მშვენიერს არ შეჰფერის ასეთი მკაცრი კილოთ ლაპარაკი.

კ ა რ ი კ ა ტ უ რ ა.

(ნ. ვრ.)

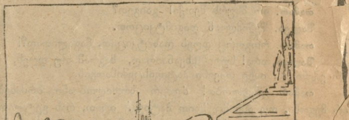

საბერძნეთის ნეიტრალიტეტი.

— მეეტლევ! ბულგარეთისაკენ!

— არა მცალიან, დაკავებული ვარ...

თამარ. გმადლობთ ქათინაურისა და დარიგებისათვის! მაგრამ უმჯობესი იქნება, გვიბრძანოთ აქ რა გნებავთ, ან რისთვის გასჯილხართ?

შალვა. მინდოდა თქვენი ნახვა, მინდოდა მენახეთ მარტო და ვმადლობ ბედს, რომ წადილი შემისრულა. დიდი ხანი ვიდექი ალაყაფის კარებთა და ვუცდიდი, როდის გამოვიდოდნენ შინიდან ვახტანგი და გიორგი.

თამარ. რომ არ გასულიყვნენ?!

შალვა. მთელი წელიწადიც რომ მომხდო მოცდა ცდა, ყოველთვის შეგეძლოთ, იქ ჩემი ნახვა.

თამარ. ბრძანეთ, რა გნებავთ!!

შალვა. თამარ! ნუ დამტანჯეთ, ნუ მომკალით.

თამარ. ჯერ ერთი: მე თქვენთვის თამარი არა ვარ.

შალვა. მართალია: თქვენ ღმერთი ხართ ჩემი.

თამარ. (ირონიულად) ოჰო! შეიძლება! მეორედ კი მე თქვენი არც დატანჯვა მიფიქრია და არც სიკვდილი, თუმცა ამის ღირსი ხართ.

შალვა. ნუ მიყურებთ აგრე მრისხანედ და ზიზღით... ერთი ასეთი შემოხედვა თქვენი სიცოცხლეს მიმოკლებს, ძარღვებში სისხლს მიყინავს თა[illegible]რ! შემიბრალეთ: არა ვარ ამის ღირსი.

თამარ. ქმართან შერიგებას მთხოვთ? (შალვა წარბებს შეიკრავს).

შალვა. მიყვარხართ, მიყვარხართ თამარ, და უთქვენოდ სიცოცხლე არ შემიძლია.

თამარ. (გესლიანად) ა-ა-ა!!! ვნანობ, რომ აქამდი არ ვიცოდი. რად დაიგვიანეთ აგრე? ჭორების და ცილისწამების შეთხზვას თუ შერჩით!?!

შალვა გევედრებით, თამარ! მომისმინეთ: მიყვარხართ ისე, როგორც ღმერთებსაც არ ძალუძს სიყვარული. მართალია, თქვენ არ იქნებით პირველი ქალი ჩემთვის, ისე როგორც არ ყოფილხართ თქვენი მეუღლისათვის.

თამარ. რა სასაცილო ხართ, რომ იცოდეთ! (გრილად) გთხოვთ [illegible]რჩილესად ამ საგანზე ლაპარაკს თავი დაანებოთ. თქვენ ჭკვია[illegible] მეგონეთ და ახლა ვხედავ, შემცდარი ვყოფილვარ. [illegible]ცით, ვინ მიყვარს და თქვენ სრულიად ზედმეტი ხართ.

შალვა. მაკმარეთ ღვთის გულისათვის: მეტი არ შემიძლია.

თამარ. კმარა მეთქი! თქვენთან სალაპარაკო არაფერი მაქვს.

შალვა. მაშ არც იმედი უნდა ვიქონიო?

თამარ. ძლიერ გულუბრყვილო ყოფილხართ, თუ აქამდეც იქონდათ.

შალვა. არც მაშინ, თუ თქვენი ქმარი არ არის თქვენი ღირსი? ნუ თუ თქვენ არ იცით, რაც მოხდა დღეს?

თამარ. როგორ? თქვენ ბედავთ აქ, ჩემთან გაიმეოროთ ის, რაც დღეს მოედანზე სთქვით?

შალვა. დიახ, ვბედავ! ვამტკიცებ, რომ თქვენი ქმარი...

თამარ. (გაბრაზებული) კმარა! არ მსურს თქვენთან ლაპარაკი და გთხოვთ დასტოვოთ ჩემი სახლი. მიბრძანდით!

შალვა. თამარ! [illegible]მისმინეთ.

თამარ. არ მსურს მეთქი! გაიგეთ?

შალვა. შემიძლიან დაგიმტკიცოთ.

თამარ. როგორც დღეს დაამტკიცეთ, მაგალითად?!

შალვა. არა! სულ სხვანაირად, მაგრამ თუ დღეს, მოედანზე [illegible]რ ვქენი ეს, ისევ თქვენი პატივისცემისათვის.

თამარ. გმადლობთ! ძლიერ ზრდილობიანი ბრძანებულხართ. არ მეგონა, თუ ასე მცემდით პატივს. იცით, რას გეტყვით, მოწყ[illegible]ლო ხელმწ[illegible]ფევ!? რამდენიც უნდა მიმტკიცოთ, რამდენიც უნდა [illegible]აპარაკოთ, სანამ ჩემი ქმარი არ მეტყვის, რომ თქვენ მართალი [illegible]თ, რომ მან ჩაიდინა ის, რაშიც მას ბრალს სდებთ, მანამდი არ [illegible]ჯერებ. განა არ ვიცი, თქვენ რა გრძნობა გამოძრავებთ? შე[illegible]რხართ, თუ ამას ფიქრობთ. გაიგონეთ? არასოდეს მეთქი. ვახ[illegible] ჯაშუში! თქვენ ბ. შალვა, ჭკუიდან ხომ არ შეიშალეთ? [illegible]ნი) ჩუ! [illegible]ა შეგიძლიანთ მიბრძანდეთ! მეტი არაფერი მაქვს სათ[illegible]გუნი. თან[illegible] [illegible]სვლას აპირებს).

[illegible]ვა. (მის თვალებში ცეცხლი იელვებს) მოითმინეთ, მოითმინეთ... (ლე[illegible]) თამარ! სათქმელი როგორ არ გვაქვს?! თქვენ პირადად [illegible]ქნეს [illegible]რა, მაგრამ. მე ბევრი მაქვს. მაგალითად, თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ სრულიადაც არ მიყვარხართ. (თამარი გაოცებულია). გიკვირთ არა? მხოლოდ ისეთივე ხერხით მინდოდა თქვენი დამორჩილება, როგორითაც თქვენმა მეუღლემ ჩემი საცოლე დაიმორჩილა, მაგრამ ამან არ გასჭრა. ახლა ამიტომ, სხვა ღონისძიებას უნდა მივმართო. თქვენ უნდა იცოდეთ, რომ, რათაც არ უნდა დამიჯდეს, მსურს თქვენი დამორჩილება. ნებით თუ ძალით, ეს სულერთია, და ყველაფერი დღესვე უნდა მოხდეს.

თამარ. გაეთრიეთ აქედან!!

შალვა. (მიუახლოვდება) აქედან მხოლოდ მაშინ გავალ, როცა თქვენ ჩემი შეიქნებით. (უნდა გადაეხვიოს).

თამარ. (გაუსხლტება ხელიდან და გაარტყამს) უნამუსო და ფლიდო.

შალვა. ძლიერ, ძლიერ მომწონს თქვენი სიცელქე. ვფიცავ თქვენს თავს, მარტო ამისათვის, მართლაც მზად ვარ შეგიყვარო. ხე! ხე! ხე! მაგრამ შეიძლება ვინმემ ხელი შეგვიშალოს: კარების გადაკეტვა სჯობია. (გადაკეტავს კარებს. შემდეგ გაემართება თამარისაკენ. თამარი შველივით გაუსხლტება ხელიდან).

თამარ. დამანებეთ თავი, თორემ ვიყვირებ.

შალვა. (თითქმის გამხეცებული) იყვირეთ, რამდენიც გნებოთ. თქვენ ახლა ჩემს ხელში ხართ. (თამარი დგას გაფითრებული. შალვა თითქოს ნახტომს ზომავს. ბოლოს გაემართება ქალისაკენ, მაგრამ თამარი იპოვის მარჯვე დროს და გაღებულ ფანჯარასთან გაჩნდება).

თამარ. კიდევ ერთი ნაბიჯი წინ და აქედან გადავვარდები. (უცებ დაინახავს ქუჩაში გიორგის და ვახტანგს.) ვახტანგ, გიორგი! მიშველეთ ჩქარა! (ძლივს დგას ფეხზე. ვახტანგი და გიორგი შემოამტვრევენ კარებს და სცენაზე გაჩნდებიან. თამარს გული წაუვა და ჩაიკეცება).

ვახტ. თამარ, რა დაგემართა?

გიორ. რა ამბავია? (მივარდება თამართან. ვახტანგი დაინახავს უძრავად მდგარ შალვას.)

ვახტ. თქვენ აქ რა გინდოდათ?

გიორ. დაანებე ჯერ თავი: აქ მოდი. მასთან ლაპარაკს მერეც მოესწრები. (თამარი გაყავს ორივეს სცენიდან. შალვა ისევ ისე დგას. სიჩუმეა. კარებში გამოჩნდება, ანთებული სახით, ვახტანგი).

ვახტ. რად მოთრეულხართ? რა გინდოდათ?

შალვა. არ გესიამოვნათ ჩემი ნახვა? უკაცრავად!

ვახტ. (მოთმინებიდან გამოსული) ჩუმად, ჩუმად, შე საზიზღარო! რა გინდოდათ აქ მეთქი?

შალვა. თამარი.

ვახტ. (პირისპირ.) მაგრამ ბედმა მიმუხთლა: სჩანს, ძლიერ ყვარებიხართ! მშური!

ვახტ. ახლავე, ამ წუთას გაეთრიეთ აქედან, თორემ ამას ხედავთ? (იღებს რევოლვერს).

შალვა. (მთელი სცენა ვახტანგს თვალს არ აშორებს) ვხედავ!

ვახტ. გასწით!

შალვა. არც ისე მეჩქარება.

ვახტ. აახ! (გამოსწევს ჩახმახს, მაგრამ რევოლვერი არ გავარდება.)

შალვა. მესროლეთ! ჩემთვის სულ ერთია... მადლობელიც ვიქნები.

ვახტ. (თითქოს ძილში იყოს, მოწყვეტილი ჯდება სავარძელში. თითქოს ნებისყოფა, მოსაზრება დაეკარგა და ყრუთ ლუღლუღებს) გასწით აქედან! რა გინდათ ჩემგან? ვინა ხართ, ვინა ხართ?

შალვა. მე? თქვენი სინიდისი ვარ...

ვახტ. სინიდისი? ჰმ! მერე რა გინდათ?

შალვა. თამარს მე ყველაფერი უთხარი. არ დაიჯერა. მანამდი არ დაიჯერებს, სანამ თითონ არ ეტყვით. გესმით?

ვახტ. მესმის.

შალვა. დღესვე ეტყვით.

ვახტ. არ შემიძლიან.

შალვა. შეიძლებთ.

ვახტ. ვერ ავიტან... არ შემიძლია.

შალვა. კარგი! ხვალ. ხვალ 12 საათზე მოვალ. მანამდი ყველაფერს ეტყვი. ხვა-ალ 12 საათზე... ეტყვით, რომ მე მართალი ვიყავი... ნახვამდის.

ვახტ. რომ... მაპატიოს?

შალვა. (მიაჩერდება ვახტანგს. ვახტანგი თან და თან იწევს და მისჩერებია შალვას.) მაშინ... მაშინ... გზა მშვიდობისა. (გადის).

გიორგის ხმა. ვახტან! თამარი გეძახის.

ვახტ. ა-ახ! (ისევ ჩავარდება სავარძელში.)

ფ ა რ დ ა.

(დასასრული იქნება).

შოთა დადიანი.

ნებადართულია სამხედრო ცენზორისაგან. ტფილისი, ლორის-მელიქოვის ქუჩა. სტამბა „ქართლი". რედაქტორ-გამომცემელი დ. ჯორჯაძე.

ხუ